

Bloga curriculum gisa

Zenbait enpresa hasi dira bloga eskatzen curriculum moduan, batez ere lanak zerikusia duenean teknologia berriekin eta komunikazioarekin. Ipar Ameriketan eta Europako zenbait herrialdetan nahiko normala da hori, baina gure artean ere enpresa batzuk hasi dira bloga eskatzen curriculum moduan, adibidez, CodeSyntax eta Goiena. Luistxo Fernandezek eta Iban Arantzabalek horrela jakinarazi zieten martxoaren hasieran gure komunikazioko ikasleei.

Blogak informazio asko ematen du blogariaren gainean. Hasteko, badu atal bat non blogariak bere burua aurkez dezakeen. Atal hori ondo betez gero, horra curriculumaren elementu garrantzitsu bat. Horrekin batera, blogaren alde batean beti jartzen dira lotura batzuk, eta hor ere informazio esanguratsua ematen da. Batzuetan, lotura horiek esaten dute blogariak non dituen bere argazkiak, Flickr-en adibidez; non gordetzen dituen bere irakurgaiak, del.icio.us-en esate baterako. Lotura horien bitartez, blogariak informazioa ematen ari dira zer irakurtzen duten eta zelako girotan mugitzen diren. Beste lotura batzuetan esaten dute zer webgune irakurtzen dituzten, eta hori ere arrasto bat izan daiteke lanpostua eskaintzen duenarentzat.

Horrezaz gain, blog batek erakusten du bakoitzak zelan idazten duen, luze ala labur, zehatza den ala joera duen luzatzeko, gaitasunik ote duen gauzak garbi eta labur esateko... Eta blog batek erakusten du blogariak zer iritzi duen honetaz eta hartaz. Blog batek gauza asko esaten ditu bloga egiten duenaren gainean.

Horregatik, ez da harritzekoa zenbait enpresak bloga eskatzea curriculum bezala, batez ere teknologia berriekin eta

komunikazioarekin lotuak, horrelako blogetan blogariak erakusten baitu zenbateraino dakien erabiltzen teknologia horiek, eta zer gaitasun duen komunikatzeko.

Aukera guztiek izaten dute arriskurik, eta hemen ere komeni da arrisku bat aipatzea. Blogariak kontuz ibili beharra du zer esaten duen, eta zelan. Eman dezagun gazte batek egiten duela blog bat, eta bertan kontaktzen duela, argazki eta guzti, asteburuetan zelan elkartzen diren lagunak, eta zelan erretzen dituzten porroak patxada ederrean. Hemen-dik hamabost-hogei urtera, gazte hori aurkezten bada lehendakari izateko, baliteke baten batek berreskuratzea orduko artikulua eta argazkia —zeren Interneten ezer ez baita galtzen—, eta hor gure hautagaia agertzea barre leloarekin, betazalak erdi itxita, esanez sekulako kolokoiak harpatzen zituela lagun artean. Kaput haren karrera politikoa.

Baina arriskuak ondo kudeatuz gero, aukerak handiagoak dira. Horregatik, hobe dugu astia eskaintzea gure blogari, eta bertako atalak ondo zaintzea, gure nortasunaren eta esperientziaren ispilu egokia izan dadin.

Playstation belaunaldia lanera iritsi da

Update saio batean jakin genuen, Garaia Berrikuntza Gu-
nean, Arrasaten, Playstation edo bestelako bideo jokoak erabili dituzten gazteak hasi direla iristen enpresara. 22 bat urte dituzte, 5.000 ordu inguru ibili dira bideo jokoetan, 250.000 e-posta, sms eta bat-bateko mezu elkar trukatu dituzte, 10.000 ordu baino gehiago igaro dituzte sakelako telefonoz hitz egiten eta 3.500 ordu sarean. Neska-mutil horiek jai ziren lehen ordenagailu pertsonala sortu eta handik 10 urtera, eta unibertsitatean ari zirela ezagutu zituzten Wikipedia, Skype, YouTube eta podcastak.

Horregatik guztiagatik, «*the gamer generation*» deitzen diete, Playstation belaunaldia. Bada liburu bat belaunaldi horri eskainia, *The kids are alright: how the gamer generation is changing the workplace*, John C. Beck eta Mitchell

Wade adituek idatzia. Liburu horrek jasotzen ditu azterketa baten emaitzak, jakiteko Playstation belaunaldiak zer eragin izan duen lantokian.

Azterketak dio hainbeste ordu igaro izanak bideo jokoe-tan sortu diela neska-mutil horiei beste modu bateko «ka-bleatu» bat, zeren bideo jokoak oso programa konplexuak dira, eta eskatzen diote garunari eginkizun kognitibo berriak eta beste era batzuk erabiltzeko garunaren prozesatzeko ahalmena. Hori dela-eta, gazte horiek diferenteak dira nagusiarekin eta lankideekin tratatzeko orduan; beste modu batean begiratzen diote porrotari, eginbeharrei eta lansariei. Badakite, irabazteko, taldea dela garrantzitsuagoa, nagusia bera baino. Eta, harrigarria bada ere, azterketak dio gazte horiek soziableagoak direla, eta leialagoak taldearekiko, bideo jokoetan ibili ez diren gazteak baino.

Enpresariak pozik omen daude azterketaren emaitzekin, zeren konturatu baitira gazte iritsi berriek balio interesgarriak dakartzatela: sekulako gogoia dute euren balioa frogatzeko, denetan ikusten dute lehia, zenbat eta gehiago jokatu, areagotu egiten zaie enpresarekiko interesa, ahalmen handia dute datu asko kudeatzeko, sari handiak espero dituzte, ekarpenaren arabera, heroiak izan nahi dute, eta inporta zaie enpresaren ikuskera, jendearekin elkar eragiteak kitzikatzen ditu, taldean sinesten dute, eta prest daude arriskuak hartzeko.

Hala ere, gure enpresak —dio azterketak— ez dituzte gazte horiek zuzentzen, Playstation belaunaldia iritsi berria baita, baizik eta telebista ikusten hazi zen belaunaldi batek. Zelan moldatuko dira batzuk eta besteak eguneroko lehian?

Mikro-ospea

Astearte arratsaldea zen. Inauteriak Ermuan. Josu Mendikute blogari eibartarra atso zaharrez jantzi, eta Ermura abiatu zen bere lagunekin. Parrandaren erdian zebilela, bat baino gehiago hurbildu zitzaizkion: «zu ez zara Mendikute, Internetekoa?». Josu zur eta lur geratu zen.

Josu Mendikute gaztea da, eta orain dela gutxi hasi zen blogeatzen, EHUn ikasten ari zela. Harrezkero baina, ezagun egin da euskal blogosferan, ekimen eta irudimen handiko mutila baita: kontu bana ditu Flickr eta Zoomr argazki zerbitzuetan, fotolog bat ere badu, podcastak egiten ditu, Twitter kontu bat dauka eta profil bat Facebook sarean. Alegia, Josu oso ondo konektatuta dago sarean, batez ere Web 2.0 erako aplikazioetan.

Hala ere, azken aldian bi ekintzak eman diote izena Josuri: Enaitz Iriondo kasuak, non gidari batek auzipetu baitzuen Enaitz gaztearen familia, berau auto istripu batean hil ondoren, argudiatuta istripuan bere autoak mailatuak jaso zituela. Kasu horretan, Josuk eragin zuen informazio hori sarean, eta horren ondorioz, eskandalua saretik hedabide handietara pasatu zen. Bigarren ekintza izan zen galdera bat egitea Espainiako hiru alderdi handienetako buruei *Euskaldunon Egunkaria*-ren auziaz. Gazte eibartarra bere ordenagailuko kamera aurrean jarri, galdera grabatu, eta YouTubera bidali zuen, RTVEk ezarritako kanalera: *Tengo una pregunta para usted*.

Horregatik guztiagatik, Josu Mendikute ospetsu egin da euskal blogosferan. Adituek mikro-ospea deitzen diote horri, sarean pertsona bat izan daitekeelako izugarri ezaguna, ez milioika lagun artean, Madonna edo Beckham izan daitezkeen moduan, baizik eta talde txiki batean, milaka lagun edo dozena batzuen artean. Blog bat duenak, eta hainbat kontu Flickr, Zoomr, Twitter eta Facebook-en, litekeena da hortik zehar hainbat jende izatea berari jarraipena egiten, eta berak uste baino gehiago jakitea berari buruz.

Gure artean, Luistxo Fernandezek aurreratu zigun horrelako zerbait buztan luzeaz eta mikro-audientziaz ari zela: «Etorkezunean denok izango ditugu 15 harpidedun». Kontua da askotan ez dugula jakingo nortzuk diren ere. «Bai, eta zu zein zara?», galdetu zion Josuk bere miresle bati Inauteri gau hartan. «Ez, ez, ni ez nauzu ezagutzen», erantzun zion besteak. Eta Josu gehiago jakiteko gogoarekin geratu zen. Mikro-ospearen zama.

Internet, egokiagoa elkarrizketarako

Egunkariak, telebistak eta irratiak eraginkorrek dira informazioa zabaltzeko, baina arazoak dituzte bere baitan elkarrizketa librea sustatzeko: kontrol larregi dituzte. Ostera, Internet bereziki nabarmentzen da alor horretan, sarelariek askatasun osoa baitute eztabaidetan parte hartzeko. Patxi Baztarrikaren lehen artikulua *Egunkaria*-ren inguruan eta Isaias Carrasco militante sozialistaren hilketak ederto erakutsi digute hori horrela dela.

Hizkuntza Politikarako sailburuordeak artikulua argitaratu zuen hainbat egunkaritan, eta hor elkartasun kritikoa azaldu zuen *Egunkaria* eta *Berria* egunkariekin, baina elkartasunarekin batera, adierazi zuen egunkari biak akritikoak (izan) direla ETArekin. Horraino, dena normal. Baina Sustatuk argitaratu zuenean artikulua, horrek sekulako joan-etorria eragin zuen: 3.000tik gora bisita, eta azken urteotako erantzun kopururik handiena, 50etik gora. Sustatu eztabaida-leku aberats bilakatu zen, eta bertako orrialdeetan elkarrizketa oparoa gauzatu zen, nahiz eta batzuek ezizenarekin sinatu erantzunak.

Beste horrenbeste gertatu zen Isaias Carrasco militante sozialista Arrasaten hil zutenean, tirokatuta. Hilketaren ostiral arratsalde batean gertatu zen, Interneten audientzia asko jaisten den egun eta une batean. Hala ere, iganderako bisita kopuru itzela eta erantzun mordoa jaso zituen haren inguruko albisteak. Berrito, beste inon agertu ez ziren iritziak plazaratu ziren Sustatun.

Hala ere, ez da hor amaitzen Interneten abantaila hedabide tradizionalen ondoan, zeren Internet aproposa da, oso, aktibismorako. Eta iraila ezker, gurean hainbat adibide izan dugu. Auzitegi Nazionala hasi zenean Batasunako buruzagiak atxilotzen, sarean sortu zen ekimen bat hori salatzeko: Free Batasuna. Jende askok txertatu zituen hitz horiek bere blog edo webguneetan. *Egunkaria*-ren kasuan, beste horrenbeste: bost urte bete zirenean lehen euskarazko egunkaria

itxi zutenetik, blogari askok txertatu zuten kartel bat beren blogetan, salatzeke *Egunkaria*-ren egoera. Eta Isaias Carrasco hil zutenean, baten batek sortu zuen *Do not save me*, blog bat hiru hizkuntzatan —euskaraz, gaztelaniaz eta frantsesez—, salatzeke hilketa. Di-da batean, mezua beste hizkuntza batzuetan agertu zen —katalanez, galegoz eta ingelesez—, eta erantzun mordoa jaso, 80, atxikimenduzkoak.

Nire iritziz, herritarrok irabazi egin dugu Internetekin, horrek aukera ematen digulako gure iritziak libre azaltzeko, gure blogetan edo inorenetan. Sarea eskola paregabea da eztabaidatzeko, eztabaidatzen ikasteko. Gure esku dago aukera hori ondo baliatzea.¶